

Biografia

Irena Visa (Banyoles, 1985). És llicenciada en Comunicació Audiovisual, ha estudiat Arts Aplicades a l'Escultura a l'escola de la Llotja i ha cursat el màster en Producció i Recerca artística de la UB a la línia d'investigació. La seva pràctica artística s'interessa sovint pels senyals que indiquen fenòmens de caràcter hipotètic en el context museogràfic, però també en els entorns natural, urbà i artístic.

Els seus treballs s'han pogut veure a la Fundació Miró, a la Fundació Tàpies, a la Fabra i Coats, a l'Espai Bòlit, al Centre d'Art Santa Mònica, al MAC Mataró o a la Casa de Cultura de Girona, entre d'altres. Durant els últims anys, ha rebut beques de recerca i producció de l'OSIC, de la Fundació Guasch Coranty, de l'Ajuntament de Girona i, recentment, la beca de creació a projecte deslocalitzat de BCN Producció.

Des de 2019, col·labora com a dramaturga amb la companyia escènica Contenidos Superfluos i les seves peces s'han estrenat al Teatre Lliure, a la Sala Hiroshima, al festival Sismògraf, al Festival Grec i al festival Viu Montjuïc. Els dos últims anys ha estat artista resident al Centre d'Art Santa Mònica i és professora del Departament de Composició i Llenguatges de BAU.

més informació :

museuabello.cat

93.544.50.99

museuabello@molletvalles.cat

@ museuabello

@ lafilla

FER/VEURE/RES

Una trilogia arqueològica de Irena Visa

de mirar (pedres) i no Isabel Banal Xifré

La Irena va contactar amb mi per venir a l'Escola Massana i mirar si al taller de talla de pedra hi havia fragments de rebuig que podia arreplegar. Ella anava mirant per terra, entre els blocs i cavallets i n'agafava...

«[...] i amb les mateixes mans llançar pedres / i també recollir-les.» (Iehuda Amikhai)

Amb aquest gest ens vol fer mirar allò que hem descartat. M'explica que a cadascuna li farà una base de fusta de pi. Un pedestal, penso. Fa anys que a classe expliquem la pèrdua del pedestal en l'escultura...

Vol que mirem allò que no és res, que ho mirem d'una altra manera, casi un exercici de contemplació, i en aquest canvi de mirada ens sorgeixin preguntes i dubtes.

«Un árbol no es un árbol / ni un insecto un insecto / ni una piedra una piedra.» (José Corredor-Matheos)

La Irena marxa una mica carregada i sembla que els parla, a les pedres.

«[...] tú, la piedra que nunca tuvo sitio.» (Rainer Maria Rilke)

Des que em va dir què volia fer-ne, penso en una tradició japonesa, el suiseki, on s'agafen pedres i sense cap mena de manipulació es col·loquen en peanyes de fusta resseguint-ne el contorn. La finalitat és contemplar-les com si fossin un paisatge.

«Tú mira la piedra y aprende: ella, / con humildad y discreción, / en la luz flotante de la tarde, / representa / una montaña.» (Jorge Watanabe)

I per la muntanya s'hi ha passejat la Irena, a la serra de l'Albera, per visitar-hi els dòlmens i menhirs que hi ha escampats, mentre es pregunta què els diferencia d'una pedra qualsevol. I resulta que a Mollet, el 2009, se'n va trobar un, de menhir, i el podem veure al parc de Can Mulà. De cop veig un diàleg entre les seves pedres de pocs grams i la «pedra llarga» de 6 tones, les unes i l'altra desplaçades des d'altres indrets... Les mirem detingudament i amb sorpresa.

«Cuanto más miras una cosa, / más se transforma.» (Anne Michaels)

La Irena visita més pedres, aquesta vegada les ruïnes d'Empúries, però es fixa en aquells descampats encara per excavar, hi acampa conscient que a sota hi ha capes de temps, coses a descobrir, camins, cases, objectes que s'hi estan. Aquí interpel·la el desig, la imaginació, el misteri..., fer veure allò que no es veu, allò amagat, enterrat, i que potser algun dia sortirà a la llum. Aquesta latència és la que assenyala amb la seva proposta.

«[...] la necessitat de trobar un adjectiu / entre “ visible” i “invisible”.» (Anna Gual)

I una darrera passejada, ara per les sales del Museu Abelló, res a veure. A través de l'oralitat i d'alguns rastres subtils endevinarem obres, les construirem al nostre cap de la mà de persones que les veuen cada dia, les coneixen i les aprecien... Quina empremta ens deixen les coses que mirem?

«Cuando lo que escribes es sobre lo que ves, / ¿qué escribes cuando está oscuro?» (Charles Wright)

Potser la Irena prova de contestar aquesta pregunta...